

◆ P o e z i y a

Zirəddin QAFARLI

YAŞADIM

Bilmədim verilən bu qisməti mən,
Bilməyib yaşadım, bilib yaşadım?!
Dünyadan baş açmaq mənlik deyilmiş,
Bir onu bilirəm, gəlib yaşadım.

Nə bu Yer, nə o Göy Vətənim deyil,
Mənə düşmənim də düşmənim deyil,
Onsuz da bildirdim tək mənim deyil,
Bu ömrü pay təkli bölüb yaşadım.

Zirəddin, hər şeyin sonu sualdı,
Gör nələr nələri əlimdən aldı?!
Sözüm məndən sonra meydan suladı,
Özüm bu dünyada ölüb yaşadım.

VERDİN

Ey Yaradan, bu yaşa
Sən ay verdin, il verdin.
Bizlərə bir ömür yox,-
Bir dünya nəgəl verdin.

Döndük elə, elata
Palçığa bata-bata,
Sən bizi bu həyata
Nökər verdin, qul verdin.

Dərdimiz döndü dağa,
Boylandıq sola, sağa,

Dünyanı yaşatmağa
Qız verdin, oğul verdin.

Tutduq Səndən yüzəlli,
Hey əyildik, düzəldik,
Dağa, düzə gözəllik,-
İnsana ağıl verdin.

BÖYRÜNDƏ ÜŞÜYÜRƏM

*Yuxuda gördüm ki, lap uşağam,
anamın böyründə uzanmışam.*

Çoxdan xəbər tutmusan,
Bu qış gəlib sərt, ana!
Böyründə üşüyürəm,
Dur üstümü ört, ana!

İşin getməsə fərlı
Qaçardın tərlı-tərlı,
Kışı kimi hünərli,
İgid ana, mərd ana!

İstərəm ayılasan,
Savasan, sayılasan,
Fikirdə, xəyaldasan,
Ocaq ana, yurd ana!

Döyəsən, qorxudasan,
Dərsimi oxudasan,
Nə şirin yuxudasan?!
Üzdü məni dərd, ana!

Tez-tez çimizdir məni,
Öpməkdən bezdir məni,
Dur, apar, gözdir məni,
Yerimək öyrət, ana!

SƏPƏLƏR SƏNİ

Ürəyim təzədən alışıb yana,
Su bilib sınağa səpələr səni.
Dərib gətirdiyim güllər, çiçəklər
Mənim əvəzime öpələr səni.

Dənizə gedəndə çağlaya dəniz,
Qolumu qoluna bağlaya dəniz,
Yanıb halımıza ağlaya dəniz,-
Duz təkli yalaya ləpələr səni.

Əşqin Zirəddinə ola bir arxa,
Bizi qoşa görüb dostlar karıxa,

Son görüş yerləri tez-tez danıxa,
Çağıra dərələr, təpələr səni.

HƏDƏR OLDU

Mən qaçdım sevinc dalınca,-
Qismətim sə, kədər oldu.
Mənə olan oldu,- ancaq
Bilmədiyim qədər oldu.

Dünyaya sığa bilmədim,
Bilmədim, qağa, bilmədim,
Bir yərə yığa bilmədim
Günlərim dərbədər oldu.

Mən Tanrımı qarib gördüm,
Təkliddən yüksəlib- gördüm...
Bu dünyanı gəlib gördüm,
Gördüklərim hədəf oldu.

Vaxt ötdü, zamana gəldi,
Çay axdı, ümməmə gəldi,
Hər bir güməmə gəldi,
Hər şey qəza-qədr oldu.

Yaradan əmr vermişdi,
Su vermiş, xəmir vermişdi,
Bizə bir ömür vermişdi-
O da gəldi-gedər oldu.

EYLƏMƏSİN

Sönməz canımızda yaşamaq eşqi.
Çalış bu eşq səni tərklə eyləməsin!
Məcnun məhəbbəti var bu dünyanı,
Kimsə bu sevgiyə şəkk eyləməsin!

Təklək özəyimdən qopardı məni,-
Bürüdü özümə dumanı, çəni,
Ola bilərəmi ki, sevən sevanı
Biryolluq qəlbinə həkk eyləməsin?!

Ömrün yoxusunu ərənlər bilir,
Dərdi dərd üstünə hərənlər bilir,
Mən nələr çəkmişəm görənlər bilir,
Tanrım heç daşı da təkl eyləməsin!

Dursan birinin qəsdinə,
Başlasan ələ salmağa,
Nə var ki, ağıllı-başlı
Adamı çələ salmağa.

Neynirsən şöhrəti, səni?
Tanı harınları, tanı!
Nə var bir qorxaq dovsanı
Qorxudub kola salmağa.

Özün bir açılmaz sirsən,
Bu suala cavab ver səni,-
Zirəddin, hara gedirsən?
-Özümü yola salmağa...

Dünya bələdan ələ çəkmir,
Təbiət bala verməkdən...
Arabataq sınır həyat
Qabağa, dala verməkdən.

Kəçibdir bizimki vaxtdan,
Tələdən, qismətdən, baxtdan,
Daha əl-ələ tutmaqdan,
Daha qol-qola verməkdən.

Üz tutub qaçırım, bax hal!
Gah dünənə, gah sabaha.
Özüm də yoruldum daha
Özümü yola verməkdən!

MƏHƏBBƏT KAZIMOVUN XATİRƏSİNƏ

Bir yanıq sas gəzər bu Yer üzündə,
Bir qarib sas qalib - Məhəbbət səsi.
Məsənin içindən, çölin düzindən
Mülayim havatək gələr nəfəsi.

Kəlbəcər söylədi, Laçınım dedi,
Həsərat göyərirdi- hər addımında.
İtkinim, köçkünüm, qaçqınım- dedi,
Ürayı göynərdi hər adamın da!

Oxudu, alışdı, yandı Məhəbbət,
Özü qeybə çıxdı - səsi yaşadı,
Dünyanı çox fani sandı Məhəbbət,
Dedi ki, bu ömür bəsdə,- yaşadım!

İndi onun ruhu Cənnət quşudu,
Mən sözü iltəmək toxuyum gərək.
Dərdli nəğmələri çox oxumuşdu,
Onsuz bu məhənni oxuyum gərək:-

-İtkinim, köçkünüm, qaçqınım mənim,
Laçınım, Laçınım, Laçınım mənim!

DƏNİZDƏN ƏSƏN KÜLƏK

Dənizdən əsən külək,
Ləpələri öpdünmü?
Dağları, qayaları,
Təpələri gördünmü?

Dənizdən əsən külək,
Ötüb küçmə yanımdan.
Soyuqqanlı olma gəl,
Üşütmə var canımda.

Dənizdən əsən külək,
De, hara tələsirsən?
Sən də uşaq kimsən,
Bu yollarda yesirsən.

Dənizdən əsən külək,
Gedək, qolbiyun gedək!
Məni tənha buraxma,
Gedən yolboyu, gedək!

Dənizdən əsən külək,
Ətrini gətirmisən
Qohumun, yadın mənə.
Dənizdən əsən külək,
Özümə oxşayırsan
Bu əsib - coşmağınla -
Doğmadır adın mənə.

SÖZ YOLUNUN OZANI

Şeirimizin bugünkü mənzərəsində xalq ruhu, folklorla bağlı bir istiqamətin, güclü bir axının olduğu göz qabağındadır. O yolda neçə şairimiz Qurbaninin, Tufarqanlının, Xəstə Qasımın, Ələsgərin, Şəmşirin yadigar qoyduğu irsə sədaqətlidir - şeirlərində əsrlərdən gələn, indi də tərəvətini itirməyən ənənələri yaşadırlar. O ənənələrin kökündə elə-obaya, ocağa, sazlı-sözlü dünyaya bağlılıq, yurdsevərlik, zərifliyin, gözəlliyin, məhəbbətin təənnümü durur, həm də müasir poetik təfəkkürün işığında.

Ömrünün 60 yaşını yola salan Zirəddin Qafarlı da o söz yolunun yolçularından biridir.

Zirəddin 45 ildir şeir yazır. 10-a yaxın şeir kitabı işıq üzü görüb. Dünya Ədəbiyyatı İnstitutunu bitirib. Onun şeirləri doğulduğu Tovuzun Azafı kəndində də, Azərbaycanın hər bölgəsində də sevilir, çünki bu şeirlərdə Ruh var, Ürək var. Qoy o Ruh, o Ürək heç vaxt sönməsin, yorulmasın!